

AMNESTY
INTERNATIONAL

IRODALMI EST

LITERATURE NIGHT

ÍRTOK? GYERTEK! **PRIDE IRODALMI EST**

Irodalmi estünk célja az volt, hogy minden olyan fiókban ragadt alkotásnak hangot adjunk, ami az LMBTQI+ jogok témaköréhez, a szexuális és nemi kisebbségekhez kapcsolódik.

A zsűrinek, Gerőcs Péter, írónak és Mihály Eszternek, az Amnesty International Magyarország LMBTQI+ jogokkal foglalkozó munkatársának rendkívül nehéz dolga volt, hiszen számos kiváló mű érkezett hozzánk.

Éppen ezért most elérhetővé teszünk minden beérkezett irodalmi alkotást.

U WRITE? THEN COME! **PRIDE LITERATURE NIGHT**

This evening was dedicated to works of literature about sexual and gender minorities. Our aim was to give a voice to all the work stuck in a drawer that is related to sexual and gender minorities.

The jury, Péter Gerőcs, writer and Eszter Mihály, LGBTQI+ rights officer at Amnesty International Hungary, had a very difficult task, as we received many excellent works.

Therefore, we are now making all the literary works submitted available.

FOHÁSZ A NÁRCISZTIKUSHOZ

Óh, utólag mennyire világos az,
amit akkor nem vettem észre,
mert a szememet köd fedte,
hogy mindig én voltam a bűnbak,
hogy mindig nekem kellett bocsánatért esedeznem.
Elhitetted velem, hogy már más
vagyok, minden baj forrása,
te pedig az áldozati bárány,
ki senkinek sem árt,
kit mindig bántanak.

Magasról tekintesz le ide,
előtted térdelve görnyedek,
könyörgöm, nézz a szemembe,
fogadj vissza kegyeidbe,
ne hagyd, hogy elmenjek,
nélküled én mit sem érek.

Hadd érintsem meg törékeny, szép kezeidet,
hadd bújjak szoknyád menedékébe,
hadd szorítsalak magamhoz még egyszer.

De szavaim mit sem érnek neked,
elfordítod tőlem arcodat keletnek,
csak saját magad érdekel, de
nem érdekel többé, mi lesz velem,
nem is érdekelt soha, azt hiszem.
Ilyen egy igazi nárcisztikus ember,
kizsákmányol, aztán a mélybe vet.

1. BIOLÓGIAI NŐ

Nem vagyok biológiai nő. Robotnő vagyok. A hardver nem kompatibilis az operációs rendszerrel.

2. DISZFÓRIA

Téged akarlak.

De miért?

Mert olyan szép vagy.

Bátor vagy.

Egzotikus vagy.

Ahogy játszol a nemi szerepekkel.

Tűsarkadon billegve nevelsz, mint Medusza, amikor kővé dermed mindenki, aki csak rád mer nézni.

De mondd, mi lesz ha belenézek a tükörbe és én dermedek kővé?

Ha megtörik a könnyeimben a fény, és a szépségem rondának, torznak, és hamisnak látszódik.

Ha össze akarok húzódni kicsire, és az ágyamban akarok sírni órákig, napokig, hetekig, mert mindentől és mindenkitől félek.

Hát nem egzotikusak azok a mérges kígyók a fejem(b)en?

A bennem élő férfi megerőszkolja a bennem élő nőt, és arra kényszeríti a bennem élő gyermeket, hogy végignézze.

Engem akarsz, vagy csak azt akarod, amit rólam gondolsz?

3. TRANSZFORMÁCIÓ

A hold tompa fénye mutatja valódi formámat

Mely meghaladva a címkéket, dacol a normával

Ahogy a hold fázisai, én is változok

Fény és árnyék játékával együtt táncolok

Holdvarázs, női erő, ciklusok

A férfi szennyétől megtisztulok

Utazás, változás, felszabadulás, határokon át:

Királynővé lettem, holdkővel kirakott a koronám.

ÍGÉREM... (JAGUÁRNAK)

Szavaiddal építettél szívemnek templomot,
Nem ázik-fázik a kicsike, ott bent úgy dobog.
Mosolyod lett a dóm gyönyörű gót boltíve,
Két csillag-szemed lett ablaka, azon süt be a meleg nap fénye.

Azt mondják a föld alatt a test már nem vérzik,
Nem folynak sós könnyek, a bánatot nem érzik.
Azt tudom ha ott leszek, nyugodni nem fogok,
Hogyan is tehetném, amíg a „Jaguárom” ott messze fent nem boldog.

Föld mélyén szívemmel pumpálnám a friss források hús vizét,
Ne ismerd soha meg a szomjúság fojtó
érzését,
Sóhajom fújna minden nap, a kalászt a zöld mezőn,
Friss kenyér legyen asztalodon, éhséged száműzőm.

Érted hajtánám örökkön a Napot az égre föl,
Melegítsen fénye téged, mindig csak tündökölj.
Véremmel táplálnám, sós könnyel itatnám
Az öreg Földanyát, hogy óvón nézzen rád.

Porszem vagyok, de ígérem hegy leszek ha majd azt kéred,
Kis vízcsepp vagyok, de óceánná nővök fel,
Ígérem, ha majd arra lesz szükséged.
Nem vagyok több csupán egy parányi mozdulat,
De ha téged bántanak, akkorát löktetek, hogy a föld is széthasad.

Az utolsó napodon, feljövök mégegyszer én érted,
Ölembe felkaplak és a Mennyekig repítlek,
Beteszlek óvatosan a fenti nagy kapun.
Majd könnyekkel búcsúzva mögötted becsukom.

Lelkemmél láncolom, szívem lesz a kis lakat,
Meglátod akkor majd, örökké tart az én szavam.
Míg odabent angyalokkal éled új életed
kint majd örökök.
Ígérem „Jaguár” nem engedem hogy bántsanak többé rút ördögök.

AZ ÉLETEM ÉRTELME

Remegő lábakkal is felmennék a legmagasabb hegyre,
Hogy a fényképeddel Isten elé álljak,
- Nézd te zord Nagyúr! Ő az, kit szeretek,
Ő érte járom a világot!
Ő az, kiért minden fájdalmat vállalnék!
És vívnék akár ezer csatát az ő angyali mosolyáért!

Mit látsz te Ő benne? - kérdőn meredne rám a Világok Ura.
- Ő nekem egyszerre az éjt kergető napkelte, a csillagokat csalogató napnyugta. Kagylóhéjban
kuporgó igazgyöngy, a szabadság édes dallama.

Válaszolnám a teremtőnek büszkén,
Neked Jaguárom a következőt mondanám ha most mellettem ülnél:

Világok tetejéről néznék, még az árnyékot is csodálnám melyet alakod a forró betonra vet.
Vagy a Pokol konyhájából csennék tarka lángot, mikor úgy érzed a Fagyott Világban tested lassan
fázni kezd.

Tűző napon jégből szobrot faragnék,
egy pillanatnyi múltó csodát,
Megmutatni neked vállalom én bármit,
Még akkor is ha az eredménye nem tart soká.

Kősziklát is görgetnék a Kárpátok égisz csúcsára,
Ha legurul is, és minden nap újrakezdem,
Te vagy az kiért érdemes...
Tudd meg méltó vagy a Boldogság Kertjének kulcsára.

Neved első betűjét savval marták izzó fémre,
Másodikat forró vérrrel írták bele fagyos jégbe.
Az N-t felhőből hímezték a messzi, kéklő tiszta égre.
Az utolsó betűt az élet tetoválta, egy hevesen dobogó kicsi szívre.

Az én szívemre...

KUKORICA-CSUHÉ

Most minden olyan, mintha évtizedekig csak egy kukorica-csuhéból font baba lettem volna semmi más,
ki csak képzelte, hogy igazi, kinek a légzés és a tengernyi érzés csak valami placebo hatás.
De a veled töltött pillanatok által mint ahogy az agyagot formálja egy mesterember két keze,
Valami más lettem, oly élő, húsból-vérből gyúrt alkotás, kinek most már van dobogó kicsi szerve.

Vajon helyes e amit irántad érzek, ebben a világban szerethet e angyalt egy ember szíve?
Az Égi nagy Mesemondónak vajh komédia vagy dráma lesz az egykor kukorica-csuhé fiú története?
Több ezer fokon lángolok, mikor közeledben vagyok,
Ha rám nézel felforr bennem a vér, szinte az ereimben párolog.

Lehet úgy járok, mint Ikarosz egykor, ki a Nap felé szállt,
És csak engem is, mint az ő szárnyait elemészt majd a láng,
Utána pedig a valóság talaja zúz össze, miközben az égből zuhanok alá.

De törjenek csontjaim apró darabokra, inkább, mint hogy újra a régi legyek.
Fájjon úgy amit érzek, mint még embernek nem fájt semmi, de érzek.
Hunyjon inkább ki két szemem fénye és kóboroljak vakon,
Mintsem meglássak egy oly világot, ahol tekinteted nem ily csodásan ragyog.

Izzó rozsdás szegeket verjenek át nyelvemen,
Ha azt hazudná szám, hogy nem érez a mellkasom lüktető motorja irántad semmit, azt hogy téged
nem szeret.
Inkább azon nyomban üssön utolsót a szívem, ha megtagadnám, hogy érted dobog. Ha letagadnám,
hogy életem könyvének legszebb lapján ott van rajta a Te csodálatos kis mosolyod. ...

KOMPROMISSZUM

Nem tudom, hányan lehettek ugyanígy középiskolában – tudom, hogy nem mindenki, de az ember szereti azt hinni, hogyha a megküzdésen nem is, az élményein osztozik valakivel, akire titkos szövetségeseként tekinthet, így azt gondolom, páran igen. Sokszor attól szomorú az egész, hogy egyszerű, klisés: egy tinilány esténként az erkélyen sír, alatta tíz emelet, benne rengő magány. Máskor, mert a legszomorúbb tinik sem bölcsőbbek a többenél, a saját tragédiájukat teszik nevetségessé: búcsúlevelek a padon, mindenhol díszpapír és borítékok, nagy öblös mozdulatokkal rajzolt dühös betűk – ez félreértelmezett öniróniával utólag vicces is lehet. Van benne szép is, igazolás: a meleg szocmunkás a gyermekjólétnél, a kezén látni, hogy zenész, rákeresel, szaxofon. Tévedés megpróbálni utánozni azt, aki boldognak tűnik, a korai valóságshow-k szereplőit, akikről a lakótelepen nem tudni, hogy nem szeretetből nézik őket, hanem, mert nevetségesek. A ruhákkal nem a giccs a baj, ahhoz még a vidéki elit gyerekeinek szeme is avatatlan, hogy kifogásuk legyen ellene, azt viszont meglátják, hogy olcsó. Kínais. Utánzat. A szereptévesztést is kiszűrik, hogy aki az iskolában túsarkúban lázad, az hétfévente közönséges utcagyerek, annyi esze sincs, hogy bornyitót lopjon a La Fiesta-hoz, egy túltöltött üveg a dugó benyomásakor a fehér szövetszövetre robban – az egyetlen drága ruha, karácsonyra kér ilyesmit az ember. Egy patinás gimnázium csupa titok, de ezt csak a legszomorúbbak tudják – ők rejtékhelyeket keresnek, cigizni járnak az alagsorba, az udvar réseibe. Jeleneteket rendeznek, egyes dolgozat vagy felelés, és már csapódik is mögöttük az ajtó, a portás ha nem is érti az ilyesmit, örül a társaságnak, hogy valaki emberszámba veszi és ott ül vele a kétszer két méteres savanyú izzadtságzagban. Leginkább filmekről szeret mesélni, sok filmet néz, éjszakánként a rádiónál biztonságiőr, nem egy bölcsész, de ízlése van, egy idő után meg lehet jósolni, melyik film tetszik neki. Máskor viszont a becsapódó ajtó után kontraszt kell. Csönd. Ilyenkor a folyosó bejárható, a hatvanas évekbeli tablókön mosolygó lányok megöregedtek, van, aki népszerű maradt, más stréberből lett főorvos, a többiek szülés után elhíztak, és lassan a háttérbe húzódtak, hogy maradjon hely a fojtogató házasságukban. Néhány tabló szomorú, egy-egy kép gyászkeretes. Kiss B. a kilencvenhatban végzett évfolyamba járt, könnyű észrevenni, látszik, hogy a kép nem a tablófotózáson készült, meg persze ott a gyászkeret. És a név. B. titok és szövetséges. Olyan emlék, amihez tapintattal nyúlunk, nem találgatjuk, hogy Balázs vagy Betti, hogy melyik volt az anyakönyvezett és az igazi neve. A statisztikák alapján nem elrugaszkodott hipotézis azt feltételezni, hogy B. öngyilkos lett. Fájt neki. Az iskola még 20 évvel később is kemény terep, porosz és érzéketlen. Vidéki elitgimnázium, a megyehatárig még híres is. De ez a tabló kegyetlen, Edit néni szerint kompromisszumos megoldás volt a kezdőbetű, hogy mégse hazudtolják meg teljesen. Szerintem áruhas. Bárcsak tudnám, hogyan hívjalak.

*„Öld meg, kit szodómián érsz tetten és azt is, aki hagyja, hogy ezt tegyék vele!” - Az Utazó Támasza
p17.3 fejezet*

Iránban halálbüntetés jár a homoszexualitásért. Az LGBTQ közösség tagjai csak akkor élhetnek túl, ha megtagadják önmagukat és lemondanak a szeretetről.

A regényrészletben Omidot letartóztatják, mert megcsókolt egy férfit. A vallásos tömegek a halálát akarják, legjobb barátja, Babak pedig próbálja megmenteni.

A TEHERÁNI CSECSEMŐ

Részlet

A Keshavarz körút fái felett vöröslött az ég alja. Holnap szél lesz – állapítottam meg egykedvűen. A vörös szín azonban nemcsak a szelet jelezhetette előre. Asszociációk sorozatát indította el bennem. A taxiból figyeltük, ahogy lefátyolozott nők csoportjai kelnek át a többsávos úton és menetelnek a térre. Valami valóban készülöben volt. Feltorlódott mögöttünk a kocsisor, és a túlkölés egyre sürgetőbbé vált. A sofőr felém biccentett, noszogatva, hogy most már szálljak ki. Férfiak masíroztak kalákában, főjükön hófehér turbánnal, hónuk alatt baseball ütőkkel. A kántálásukra berezonált a Toyota karosszériája. Kinyitottam az ajtót, de a hangok lökéshulláma visszapasszírozott az ülésbe. Mintha egy sötét varázsigét mantráztak volna. Magas és mély szólamok váltották egymást, a ritmus gyorsult. A Keshavarz fasort morajló sztrádák fogják közre, a park szívét mégis csak gyalogosan lehet megközelíteni. Éjszakánként, amikor elcsendesül a város, hallani a csermely cincogó csobogását. A csatorna párhuzamosan fut a sétánnyal, és mind a turistákat, mind a helyieket vonzza. Megszaporáztam a lépteimet. A lombok takarásából plakátok emelkedtek a magasba. Le-föl hullámoztak, amint a karok megrogytak a súlyuk alatt. Térdeim szinte érintették a mellkasomat, ahogy felkapdostam őket. Sisteregve préseltem ki a levegőt a fogaim közt. Lóhalálában rohantam. A cipőm talpa megakadt a macskakőben és kishíján orra buktam. Rohantam tovább. A tér széléhez érve a bokrok takarásába lapultam, Omidot kutattam a rengeteg egyforma arc között. Hirtelen értelmet nyert a monoton kántálás.

„Éljen Ali Hámenei ajatollah!” – fújták.

Az utolsó szótagok összemosódtak az elsővel. Mit keresne Omid egy rendszerpárti tüntetésen?? Mintha egy kéz fonódott volna a nyakamra. Öklendeztem, és sav bukott vissza a számba. A tömeg zúgolódni kezdett. Valami magára vonta a figyelmüket. Mint egy farka kiéhezett sakál, ami puhatolózva körbetáncolja a prédát. A csödület viharfelhőnek tűnt a távolból, amelyet a szélleöketek különböző formákká gyúrnak. Közelebb kúsztam. A transzparensok homályos feliratait egyszerre kirajzolódta.

„Halált a buzeránsokra!”

„A homoszexualitás Isten ellen elkövetett bűn.”

„Nem tűrjük tovább a szodómiát!”

Ekkor a táblák ormóttan puffanással talajt fogtak, a tömeg pedig egy emberként vetette magát a kör közepébe. Köveket szorongattak és furkos botokat. Karok lendültek az égbe, majd gyors iramban le is sújtottak. Velőtrázó ordítás szakadt ki a torkomból, de beleveszett a Hámenei-éltető üdvivalgásba. Mi lehet ott? Mi a franc lehet az? Nem... nem... nem... – hessegettem el a gondolatot. Túl rémisztő

volt, hogy el merjek játszani az eshetőséggel. Apró kezek nyúltak a föld felé. Mintha tatár beefsteakbe martak volna. Ujjaik végén mócsingok csüngtek. Belém szorultak a könnyek. A lábam ólom súlyú volt. Összeszorítottam a combom, és éreztem, ahogy az izom feszíti a farmert. Szám az ínyem fölé kúszott, fogsorom önkéntelen vicsorba merevedett. Rohantam. Lélekszakadva. Gépiesen pakoltam egymás után a virgácsaimat. Szaporábban és szaporábban. Az utcai hangosbeszélők imára szólították fel a híveket, és ez egy pillanatra megosztotta a tüntetők figyelmét. A horda közepébe vetettem magam.

– Bomba! – kiabáltam. Ötszázezer riálért megvettem a taxisofőr bőrdzsekijét, amit most óvatosan összefogtam magamon. Ez volt az egyetlen esélyem kiegyenlíteni az erőviszonyokat. – Háttrébb, a kurva anyátokat! Öt kiló TNT van rajtam. Perceken belül a levegőbe repítem ezt a parkot.

A tömeg valamelyest visszahőkölt. A csadorok palástja, ahogy meglibbent, mintha keselyűk csattogtatták volna a szárnyaikat. Tekintetem próbált befurakodni a védvonalként egymáshoz nyomakodó vállak közé. Kerestem a hézagot, ahol a sorfal megszakad, ahol a szemem utat találhat a hátuk mögé. Tudnom kellett, hogy... Muszáj voltam megmenteni őt. Muszáj! A férfiak fehér turbánját vérfoltok mocskolták be, a csador fekete anyaga azonban nyomtalanul elnyelte a vörös színt.

– Isten halott! – Idéztem Nietzsche-t. – És a ti érdekekben remélem, hogy az is marad!

Keserű íz bizsergett a nyelvemen. Minden előjel nélkül eleredt az eső, és a forró talajról pára szállt fel. Hogy hiheti el bárki, az istene azt várja el tőle, hogy vért ontson a nevében? – Nincs is nála bomba! – A férfi ismerős, tompa hangja messziről hasított a csendbe.

Megszédültem. Nem lett volna értelme tovább fenyegetőzni. Szemhéjam szorosan lezárult, karjaim keresztben átöleltek. Felkészültem arra, hogy a fundamentalisták csordája buldózerként taroljon le. Azonban, amikor ismét felemeltem a fejem, ők egyáltalán nem velem voltak elfoglalva. Újfent fegyvert ragadtak, és visszafordultak az áldozatukhoz. Ütések fülsértőek voltak és élesek. Teketóriázás nélkül rontottam nekik. Állatias kurjongás tört fel belőlem, ők pedig azt szajkózták, hogy Khoda bozorg aszt, Khoda bozorg aszt. Könyökkel bevitettem egy jobbot az egyik asszony állkapcsába, majd átbucskáztam a válla felett. Ahogy földet értem, lehorzsolódott a bőr a térdemről... És akkor észrevettem. Ott volt közvetlenül előttem. Csupán egy karnyújtásnyira. Ő volt az. A sötét fátylak árnyékában várt rám, kinyúlva, angyali mosollyal a képén. Négykézláb kúszva tettem meg az alig tíz centi távolságot, miközben lüke gyerek módjára vigyorogtam.

– Gyere, Omid! Már nem kell halottat tettetned! Menjünk, most nem figyel senki! – A hóna alá nyúltam és az ölembe fektettem a felsőtestét. – Huh, testvér, ez bizony nem fókaháj! Nem is vagy te olyan puhány kölyök...

Nem mozdult. Megráztam, ezúttal durvábban.

– Mondom, hogy lépjünk! Ezek frankón kibelednek minket! – Megpöcköltem a pocakját. – Készülj, ha ezt elmeséljük az anyádnak, eltöri a seggünkön a fakanalat!

– Babak. – A hang egyenesen a vállam fölül érkezett.

Az öcsém, Reza állt mögöttem. Akkor egyáltalán nem találtam furcsának, hogy itt futunk össze.

– Ó, Reza! Hála az égnek! Szerintem Omid nincs jól...

– Valóban úgy látszik? – Reza eltűnődve vakarta meg a szakállát.

– Nem hajlandó felállni. Segíts elvinni egy kórházba! Én majd fogom a karját...

Reza lehajolt, mintha elejtett aprókat készülné felszedni. Rejtegetett valamit a markában. Gyönyörködött benne, megtapogatta, majd mikor megunt, hozzám vágta. A gömbölyded labdacs lepattant a mellkasomról, és tovább gurult az aszfalton. Utána kaptam. Vizes volt. Nyálkás anyag burkolta be, és

egy fonál lógott ki belőle, amilyen a csecsemőt tápláló köldökszínór. Elborzadtam. Mi a... Ez az, ami... Valóban az lenne? Mintha egy vipera tekergőzne a gyomromban. Mintha próbálná kirágni magát. Valami fanyar és bűzös felfelé indult a nyelőcsővemben, mígnem Reza lába elé placcsant.

– Gondolod, hogy ennek köze lehet ahhoz, hogy Omid „gyengélkedik”? – kérdezte kárörvendőn.

– Ez egy...?

– Nos, igen! Kétségkívül, egy szemgolyó. Babak, a barátodnak nincsen arca!

Újra a combomon pihenő Omidra lestem. A bájos, kisfiús vonásai, a bársony bőre, a pufi ajka... a szemem láttára olvadt el, és csordogált végig az ölemen. Úgy festett, akár a löncshús. A kutyakaja, ami nyomokban tartalmaz csak húst, és a massa, ami nyomokban tartalmaz csak Omidot. Az arca cafatjai öt méteres körzetben szétfröcsköltek. De hisz' az előbb még... Az előbb még tökéletes volt! Rögvest felé görnyedtem. Tenyereim szakszerűen siklottak egymásra, és a tanultak szerint kezdtem masszírozni a szívét.

– Egy és... két és... há' és... négy – A Stayin' Alive ritmusára préseltem a szegycsontját. – Maradj velem, pajti! Nehogy nekem egyedül hagyj ezen a lepra helyen!

Szám az orrához közelített volna, de a körvonaltalan, rózsaszín foszlányok ismét elrémítettek. Nem maradt egy nyílás a fején, amin keresztül oxigént juttathattam volna a tüdejébe. Gusztustalan párhuzam, és gyűlöltem magam, amiért ez kattogott az eszemben: a látvány a bolognai szószhoz hasonlított. A disznó ledarált húsához, amikor megkapja a tűz. Ahelyett, hogy lélegeztettem volna, megfésültem a haját. Gyengéd, óvatos, cirógató mozdulatokkal. Ügyelve, hogy ne húzzam ki a göndörséget a fűtőkből.

– Vágom, ne érjek a séródhoz! De most hozzáérhetek. Mert most már ugye szabad?! Így! Szép vagy, kicsi!

Felkapartam az aszfaltra ragadt szöveteket, és az arca maradványaira helyeztem. Azt akartam, hogy egyben legyen. Amennyire lehet.

Felemeltem a kis kacsóját a betonról, és megpusziltam. Az ajkamhoz nyomogattam, és vagy egy örökkévalóságig ott tartottam.

– Babak, Omid halott.

Tekintetem nagyon komolyan furakodott Rezáéba.

– Dehogyan!

– De, Babak. Nézz a pólódra! Az ott Omid agyveleje.

Omid száz kilóját olyan könnyedséggel kaptam a nyakamba, mintha súlytalanság lenne a Földön.

– A kórházban segítenek rajta. Apa orvos, majd... majd ő tudja, hogyan mentse meg!

De már magam sem hittem ebben. A karom lassan leereszkedett, és szelíden végig fektette Omid testét a talajon. Olyan tehetetlen volt. Esetlen, mint egy rongybaba. Az előbb még forró volt a bőre tapintása, mostanra jó, ha langyos. Talán az eső kihűtötte, vagy... Vagy a pusztulás. Kiürült a tér. A csorda feloszlott, miután „megcselekedték, amit megkövetelt a haza”. Igen, a haza. Nem az Istenük követelte, hogy legyenek gyilkosokká, hanem egy torz rezsím, ami meg akarja mondani nekünk, hogyan és kit szeressünk. Istennek nem volt ebbe semmi beleszólása! A vallási vezetőnek annál több. Isten sosem mondana olyat, hogy a szeretet lehet gonosz. Hogy a szerelem lehet elfajzott. Omidnak azért kellett meghalnia, mert a rendőrség birtokába jutott egy fotó, amin egy másik férfit csókol. Az a lencsevégre kapott jelenet az ártatlanság leggyönyörűbb bizonyítéka volt. Két pucérra vetkőztetett lélek egymásba kapaszkodása, ahogyan oltalmat kerestek a másikban. A lelkeknek van neme? Vagy szexualitása?

VIRÁGZÓ SZERELEM

Szerelem, szerelem!
Nyílj, nyílj, nyíladozzál
Virágozzál!
De csakis annak, akit
Szeretsz...

Mert azt a szíved már,
Tudja, hogy kivel kötöd
Össze, a te
Sorsod ezért bonts,
Szirmot bátran, az ég
Felé,
A nap felé.

Bontsd ki szárnyaidat
Legyél olyan szabad,
S legyél olyan boldog,
Mint a pillangó,
Felettünk!
S virágozzál szépen rózsám!

NEKED

Lennék a bor szaga.
Alkoholos fájdalomban átmulatott éjszaka.
Lennék bűnös élvezet.
Lennék minden, amit tenni akarsz de nem lehet.
Amit anyád tilt tőled. Azt mondja ne vegyél a szádba, mert mérgező vagyok.
Ne érz hozzá, mert összetörök. Ne játszd velem, nem vagyok játék...
Lennék minden hazugság amit mondtak anyádék.
Hogy te befolyásolható vagy, a média szennyezett, a Föld meg lapos...
A média befolyásolható, a föld szennyezett, te meg lapos vagy. Eddig nem tudtad?
Alaptalanul alaposan lapul az alap tudás.
Lennék oktatás! Egyszerre lennék kurva röpdoga, hosszú szünetben egy szál cigi, lyukas órában ebéd,
de csak ha nem ciki, hogy befurakodom eléd. Lennék tiltott gyümölcs, legális zöldség, korlátozott
gomba, az egész piac.
Neked lennék lyukas zokni és Balenciaga, áttétes hülyeségben szenvedő utolsó kívánsága.
Lehetnél méreg, lehetnél ellenszer.
Szeretnék a szemedbe nézni és fogni a kezéd csak még egyszer.
Nem neked szavalok, hanem mindennek, amik lehetnének. Minden elszalasztott lehetetlenségnek.
Műzsám vagy, neked lennék Apollo, de főleg Sappho. Költő, de főleg szerelmes.
Te vagy minden rímem és minden panaszom.
Minden üres sor és minden óda.
Te voltál a nyár gondolata egy ezer éves tavaszon és minden, ami vagyok azóta.
Neked lennék a bú és a bánat, a váll amin sírni tudsz.
Lennék kéz, ami az égbe emel és a lánc, ami lehúz.
Neked?
Neked.
Lennék minden amit szeretsz és szabad szeretned.
Szabad országban, szabad szerelemben, nem szabadulnál tőlem.
Az sem érdekel milyen néven vennék.
Nem érdekel ki mit gondol, mert veled boldog lennék.

MINT AZ ESTE, OLYAN KÉK

szirénák bömbölésétől zsibbad a levegő, belöki a főkaput, a lépcső aljánál jár, szeme sarkában a liftajtó, nem működik, nem is merné megpróbálni, a másodperc törtrésze is hatalmassá nő, érzékelhető idővé válik, visszaút nélkül lélekhatáron egyensúlyozni, nyílegyenesen fel, kettesével a fokokat, nem jó a ritmus, lassítani, gyorsítani, kiszakadni a testéből, kéken szivárog be a lépcsőházba az este, az ablakok üvegeinek fáradt bogarak ütődnek, a csend selyme beszövi a fület, puha magány árad, mint a balett teremben, battu, battu, changement, á la seconde, spicc, az égbe, kifordult gerinc, tartsd meg, pálcá, fájdalommarás és szégyenkönnyek, akkor is jár, ha tökéletes, hat edzés hetente, az ország legjobbjai, oroszokat megszegyenítő eredmények, nadrágban turkáló világklasszis tanár, a helyes tartást mutatja, a helyes életmódra nevel, a falnak, hajolj előre, csak a helyes arcokat virágoztatja ki tenyere nyoma, két szempár akadása levetkőzi a mocskot, gyűri a lépcsőt, látja a tekintetét, a szőke göndörség keretezte kék univerzumot, ugyanolyan kék, mint az este, opálosságában magára talál a nagyváros labirintusa, először csak beszélgettek, a metrón hazafelé egyre közelebb, az ablakban nézték kettősüket, egy szőszke és egy barna, izmosak, arcukon kezdetleges borosta, időugrás és identitásvedlés, édes, igaz hazugságok csókkal, egyszerre élveztek, összetapasztotta őket a titok, fülledt órák ölen végtelen olvadás, huncut neonfények tánca a piszkosfehér ágyneműn, tükrök, borospohár, instant vörösek, egymásra pakolt lábak és életek, újrarajzolt vonások, könnyed létezés, bal kezén számolja az emeleteket, ez még csak a harmadik, sebesebben, zihál, a szíve görcsösen pumpál, az izzadtság lecsorog a gerincén, vizes testére rácsavarodik a póló, a térde szúrását és bokája tiltakozását felzabálja a szürkület, nincs is ott a lépcsőházban, nem nyargal felfelé senki, kísértetlehelet borzolja a tarkóját, nem állhat meg, gyerünk, a talpa alatt apró tűk, viaszosvászon asztalterítő, piciny fürdőszoba, a kádban egymással szemben, érintésorgia, szőke haja a homlokára tapadt, lefelé görbülő ajkak, nyirkos, pálcanyomok mindkettejük testén, simogatással orvosolták, lüktettek, sokasodtak ujjaik nyomán, egy ordítás, egy penge, megakadályozta, reszketve álmodott a karjában, a szőke hajszálok csiklandozták a mellkasát, homlokon csókolta, hátha kiszívhatja múltjának zugait, amiben az apjával nőtt fel, aki verte, ha hibázott, ha megbotlott, ha ügyetlenkedésével férfiasságát vonta kétségbe, az anyja nem jelentkezett, évekig, ő tartotta el, a balettből volt pénz, nem magának, az utcán barátkozott, idegeneknél maradt éjszakára, illúziókat evett reggelire, a jelenje akart hát lenni, biztonság és mosolygós hétköznapiak, de árnyékot húzott maga után, ami a szőke hajába kapaszkodott, tépte, szaggatta, gyűlölte, tehetetlenség és világégés, tovább a lépcsőn, már a hatodikon, a fordulóban szédül, a szíve dobbanására pulzál a kép, sötét, kék, sötét, kék, sötét, kék csíkok a falon, szemében könny és izzadtság, barna haja igazgyöngyként világít, két emelet, fullad, oldódik, érzi a csókját, a leheletét a bőrén, elképzelve is perzseli, soha nem és örökké, egymásba lényegülni, aki bújt, aki nem, nem volt elég, de nem lehetett több sem, nyelve nyomán méreg serkent, a leghidegebb hóban hempergőző pucér gyerekek, utolsó fok, teljes erejéből nekifeszül a vészkijáratnak, a tetőre robban, az este rózsaszínt csepegtet a kékbe, füstös körvonalak, csintalan fények, a peremen, ingje gyűrött, szőkés tincsei kócosan merednek az ég felé, nem is biztos, hogy ő az, alig egy lélegzetvételnit látja, eltűnik, csak szivárványos lenyomata ivódik a naplemente rezdüléseibe, hiába nyúl utána, a tető üres, üvölt, leguggol, barna hajába markol, a térde közé szorítja a fejét, a város szégyenlősen mosolyog, a tető hat hónapja üres, a levegő zsibbad a szirénák bömbölésétől

MIT ÉR(S)ZEL?

Ha,hited a hitetlen sem sározza
Ha,másságod a mást vágyó is felfogja.
Ha,szavaid színeit nem festik szürkére
Ha,képzeleted képeit nem zárják keretbe.
Ha,választottad ad választ a kérdésre
Ha, állomások tarkítják utad, nem pedig határok.
Ha,az ébrenlét kedvesebb,mint az álmok
Ha,bőröd színe nem szenvtelen átok.
Ha, végzetedül takaródnak hazád földjét kérted
És kapod, akkor bízvást állíthatod,hogy szabad
Ember vagyok.

De míg máglya tűzébe vetik,hittel teli könyved
Míg meleg lényed miatt,megalázva hull a könnyed.
Míg hangod ereje, csupán egy jól csengő szólam.
Míg gondolatod nyomait eltörli,a sablonos program.
Míg nincs helyed a fehér abrosz mellett,
Míg bölcsőd itthon ringott,de sírodon idegen hon virágai nőnek.
Addig rab marad szíved és lelked,dobd le láncoknak terhét,és tájékozson cselekvésnek árja.
Mindazért mi neked kedves,mert ez a szabadságnak ára!

2019.05.12., Bézs

INTERFERENCIA

Én nektek adom az utcát.
Sőt, tartsátok meg az összes plakáthelyeket,
Írjatok rájuk nagy betűkkel, zajosan,
Folyjon csak róluk a harag ragadós csirize,
Csorogjon a járdán patakokban,
Míg minden csatornátok dugulásig csömörlik a szennyel.
S e nagy falragaszolásotok közepette
Mi majd egymáshoz ragaszkodunk,
Saját történeteink örökítésével leszünk
Huszonnégy óras adásaitok sistergő interferenciája.

És tudjátok mit, megtarthatjátok a gyűlöletet is.
Legyen tiétek limitált hatalma,
Görbítse konok nyakatok tartását
Büszkén hordott, vérmázas koronátok.
Higgyétek el, mi nem sietünk.
Még megvárjuk, hogy mérgezett egeretek
Steril labirintusában a falnak szaladjon,
És akkor érezhetitek majd végre
Ölelő szeretésünk végtelen erejét,
Ahogy körénk épített világotok
Végleg
Darabokra
Hullik.

A BELEMAGYARÁZHATÓSÁG HIBÁJA

Mostanában senki se homofób.
Ezt bevallani gáz lett,
helyette csak a szóhasználat maradt;
„Ja én tőkre elfogadom ezeket az emberek.”
Vagy „ilyen embereket.”

Ha nem hazudnál, nem használnád az „ezeket” és „ilyen” szavakat.
Ha nem hazudnál, nem mondanád azt, hogy „buzi” mintha azt mondanád, „rossz” vagy „fura” vagy „ronda”
vagy egyszerűen, mint egy kötőszót
mert asszem a „buzi” lett az új „basszus”.

Nem tudtam eleinte,
leírom-e, kimondjam-e a b-betűs szót.
De az előző paragrafus értelmetlen nélküle,
és amúgy is mindenki használja,
nem más ez már, csak egy szó
igazából meg se sértődök, ha a fejemhez vágod.

Vagyis mégis, egy kicsit,
inkább csak azért mert használod,
nem azért, amit jelent.
Ez egy nehéz filozófiai kérdés; elvesztheti-e egy szó a jelentését?
Lehet-e valami kevésbé durva,
ha elégszer mondod,
ha elégszer hallom,
mellékmondatban lapulva.

A fenti rím kivételesen szar lett
konkrétan a rím.hu-ról
nem is sokszor írok verseket.
Ha igen akkor meg szerelmeset.

Nem voltam még sose szerelmes
de szeretem elképzelni,
ahogy megfogom a haját,
meg jöhetne már az az első csók,
hiányzik,
végülis 16 vagyok,
már egy éve meleg,

és ennek teóriájából kivételesen jó.
Mert olvasni könnyű róla,
főleg a neten,
meg klisés szerelmes verseket írva arra gondolok,
hogy te – másik te, mint az előző versszakban,
nem vagyok következetes –
vallásos vagy, ezért nem bírál,
ha rólam mindent tudnál,
én meg jobban bírlak, mint kéne,
álmaimban mindig a fizikatermben smárolunk,
ne kérdezd miért pont ott,
hisz minden órán a válladra tettem a fejem,
de így lett, és kész.
De, mint már mondtam,
vallásos vagy, meg lány,
és utolsó információim szerint én is,
úgyhogy asszem, maradok a szar szerelemesverseknél.

Mostanában nem gondolok rá,
se magamra, se rád,
az is csak néha jut eszembe, hogy bi vagyok
mintha Budapest elvette volna ennek az erejét
Pécsen sokkal könnyebb volt a coming out.
Jobb a levegő,
közelebb vagyunk a tengerhez, vagy valami ilyesmi.
De most komolyan,
lehet, hogy csak a sulis elit,
meg a lánykoliban gáz, ha bírod a lányokat,
de szinte elfelejtettem,
hogy a karszalagot nem azért hordom,
mert ha leveszem, hiányzik a csuklómról
hanem azért, ami rá van írva,
hogy szeretni emberi jog,
csak nem tudom, kit szeressek,
meg, hogy egyáltalán akarok-e szeretni.
Soha senki nem mondta el, milyen az.
„Leírhatatlan érzés volt.”
írja az író,
írom én is,
mert hogy írjak le valamit, amit nem ismerek.
És már a szerelem elé került az elájulás a to-try-listemen,
mert azt legalább nem illegális,
meg azért talán kevesebb embert vertek meg.

IRODALMI EST

LITERATURE NIGHT

Néha azt is mondják, hogy szeretni fáj,
elég szerelmesdalt hallottam már róla,
meg a szomszédok az én verziómat is,
énekelni is kb. annyira tudok, mint verset írni,
és kezdem elveszteni a fonalat,
puskázok,
szeretni emberi jog.

Igen,
szeretnék szeretni,
szeretnék egy lányt szeretni,
szeretnélek téged szeretni,
de előtte szeretném tudni, összevesznél-e anyáddal értem.
Mert ha heteró vagy, nem éri meg belédszeretni,
ha homofób vagy, akkor meg még kevésbé,
és amúgy is,
van jobb dolgom is, mit szerlemeskedni.

Például tanulhatnék,
nem tudom, hogy lesz töri érettségim,
ha csak azt tudom megjegyezni,
melyik költő volt meleg,
meg melyik alapító atya.
(Amerika meleg bevándorlókra épül,
ez van, Trump, szívás)
Mindenestre semmi más nem megy,
csak az írás.

Úgyhogy gondolhatnánk,
hogy a regényemben totál szupi a szerelmi szál,
mármint tényleg meleg, meg szerelmes a legjobb barátnőjébe,
csak éppen nem tudom, ezen hogy kell túljutni,
ezért ő is ennyinél marad,
és én se segítettem senkin,
mert kreáltam egy újabb „csak legjobb barátok” szitut,
úgyhogy mindenkitől elnézést kérek,
és most abbahagyom,
mert mint mondtam,
nem tudom, mi az a szerelem,
nem is tudom, miért hajszolom.

FÉLIG SZERETVE

Anyám-apám elfogadott,
Jóllehet az utcán más polgárok leköptek.

A barátaim szeretnek,
Pusztán ítélkező szempárok kereszttüzében perzselődök a négyes-hatoson,
Hogy hány beszólást kapok, már nem számolom.

Itthon beöltözök, magabiztos vagyok,
Ha ki kell menni, inkább semleges ruhákat hordok.

Az elfogadás a közegemben természetes,
Csak az én kis közegem nem egész Budapest.

VERS A TÖBBSÉGHEZ

Bár ilyen nem lehet, de azért képzeld el
Mi történne veled, ha arra kelnél fel
Hogy ellened fordult az a föld, ahol élsz
Az a szép hely, amit te a hazádnak vélsz

A sok honfitársad többé már nem barát
Nem kívánnak neked semmi mást csak halált
Esetleg, ha csöndben elbújsz egy sarokban
Akkor még létezhetsz, mégis mi bajod van?

Hiszen nem kíváncsi rád amúgy sem senki
Ezért ne is akard magad mutogatni
De nem kell aggódnod, biztonságban leszel
Hogyha nem kell tudni rólad, hogy létezel

Pusztá léted is már társadalmi veszély
Ez is a te hibád, amiért így születted
Lesújt a cenzúra – fő a normalitás
Ne is láthassák azt, aki egy kicsit más

És ha egy napon már, tegyük fel, nem bírod
Ha a temetőben ássák már a sírod
Nem érdekel senkit, örülnek a ténynek
A sírkövedre is kárörömmel néznek

Arra kérlek téged, most áruld el nekem
Hogy mihez kezdenél egy ilyen helyzetben
Sírnál és elbújnál? Elszöknél? Harcolnál?
Vagy a többség előtt némán meghajolnál?

Bocsáss meg ha ezzel most lerohantalak
Nem célom nekem, hogy zavarba hozzalak
Nem kell válaszolnod, nyugodtan gondold át
De tudd, hogy bármikor fordulhat a világ

ÉHSÉG

Egy borongós reggel, amikor Sam Govnodedov felébredt, elszörnyedve vette tudomásul, hogy hiányoznak a végtagjai. Ágyneműjét, amit előző nap még dalolászva vasalgatott, most sikamlós nyák borította. Rozsdaszínű bőrizom tömlője láttán sikítani szeretett volna, de egy hang sem jött ki a torkán. Ugyan megcsípni nem tudta magát, de egészen bizonyos volt, hogy nem álmodik. A tükör, amiben korábban erős vádlíját, fiúsrá nyírt haját és körte formájú melleit nézegette, a szoba túlsófelében volt. Szeretett volna gyorsan odajutni, hogy szemügyre vegye új külsejét, de ez nagyobb kihívás volt, mint gondolta. Ahogy ágyában oldalra fordult, a padlóra zuhant. Felhúz, kienged. Felhúz, kienged. Meglepődött, mennyire ösztönösen mozog. Mintha már jó ideje ebben a testben élne. Jézus szent atya úristen! Tátogetta, amikor meglátta csápjait és terebélyes, ember nagyságú testét. Bőrére mindenféle koszarabkák ragadtak az ágytól a tükörig vezető úton. Undorodott a saját látványától. Mekkora mázli, hogy pont betegszabadságon vagyok, gondolta magában. Azon a reggelen nem kívánta a szokásos omlettet, sem a tejhabos cappuchinót. O betűt formázó, aprócska szájával felfalt minden zöldséget és gyümölcsöt, amit a hűtőben talált. A zacskós bébispenótot, a két almát, a három banánt, és a tál epret. Rég volt ekkora étvágya. A délelőtti gyógyszerét rendszeresen elfelejtette beszedni, nem volt ez másképp azon a reggelen sem.

Samet az orvosa írta ki a munkából, mert ahogyan neki is mondta, egyre ritkábban mozdult ki, a hétvégéket a kanapén vagy az ágyban töltötte, és nehezen tudott elaludni. Mielőtt elment az orvosához, gyomorgörcsök is kínozták. A hasi panaszok pontban nyolc előtt tíz perccel, az iskola kapujában törték rá, amikor órára sietett.

Miután megreggelizett, kényelmesen elterült a kanapén, de az hirtelen túl keskeny lett, így csak ült és bámult maga elé. Ott jutott eszébe, hogy mégis csak be kell mennie a munkahelyére, mert előző nap behívatta az igazgatónő. Szerencsére közel lakott. Az utcán Sam úgy érezte, hogy minden járókelő arcán undort lát, amikor ránéznek, majd gyorsan elfordulnak. Ezért inkább leszegett fejjel haladt tovább. Ehhez már hozzászokott. Kollegái is gyakran néztek az ellenkező irányba, ha Sam mellőlük állt az udvaron és őt sosem hívták el a hétvégi összejövetelekre. Miközben a narancssárga levelekkel borított utcán vonszolta magát, eleredt az eső. Sam azelőtt még sosem örült ennyire egy kis záporoknak. Úgy érezte, teljesen felfrissül, ráadásul így gyorsabban tudott haladni a nedves betonon. Apró szája mosolyra húzódott, amikor meglátta az utca végén születő szívárványt. Egy pillanatra meg is feledkezett arról, mennyire taszító látvány lehet. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha valaki lehajolna érte és odébb tenné, közelebb az iskolához. Ezt a gyerekeknél figyelte meg, az udvaron. Ha esett az eső, a kicsik leguggoltak és félretették a kíváncsiskodó csigákat, nehogy valaki eltapossa őket. Na de mégis ki akarna időt pocsékolni egy meztelen csigára? Ha rendes, „igazi” csiga lenne, csíkos házikóval, akihez még dalt is írtak, akkor talán segítenének is rajta, na de így...

Szeretünk Sam! Jobbulást kívánunk! Állt a táblán, miután a gyerekek megtudták, hogy kedvenc tanárunk betegeskedik. A táblát egy másik tanár, Cetka fotózta le és küldte el Samnek, akivel élőben nem sokat beszélt. Cetka és a többi kollega csendjei, ahogy minden nap ott ültek az udvar piros padjain, pusztító erővel hatottak Samre.

Sam mindig is tanár akart lenni. Édesanyja szintén tanár volt és emlékszik, gyerekkorában majd kibújt a bőréből, amikor augusztus utolsó hétvégéjén elkísérte az anyját a papírírószer boltba. Vettek matricákat, egy csomag piros tollat, tanári zsebkönyvet, Samnek pedig vadonatúj füzeteket meg ceruzákat. Ilyenkor az anyja kuponokkal fizetett, amiket egész évben szorgalmasan gyűjtött. Amikor anyja meghalt, Sam egyedül maradt. Akkor volt első éves a főiskolán és akkor ismerkedett meg élete első szerelmével, Laurával. Hitt abban, hogy a rossz után mindig valami jó következik.

Amikor beért az iskolába, már becsöngettek az órára és Sam ismét azt érezte, hogy csomót kötnek a gyomrára, aztán két oldalról jó erőre húzzák. A folyosón csak a partvissal fel-alá járkáló takarítót látta, aki sosem köszönt. A portás most nem ült a szokásos helyén. Az igazgatónő ajtaja már tárva nyitva állt. Az irodában kávéillat terjengett. Az igazgatónő úgy támasztotta kézfejét az asztalon, hogy csokoládés ujjaival nehogy összekenje hófehér blúzáét. Amikor meglátta Samet, őt ujjat lenyalt, a másik ötöt pedig egy szalvétába törölte.

-Szia Sam, jó, hogy beértél. Akkor ezek szerint megkaptad az e-mailem. Nekem hamarosan megbeszélésem lesz, úgyhogy gyors leszek. Szóval tegnap az egyik szülő betelefonált, hogy a gyereke azzal ment haza, hogy a Sam néni meleg. Ez mégis hogyan lehetséges? Tudsz valamiféle magyarázatot adni? Egyáltalán miért beszélsz ilyenekről a gyerekekkel? Ez nem rájuk tartozik és most ne érts félre, de szerintem elég sokan csak divatból mondják magukat khmm, leZbikusnak. Vagy melegnek. Na, érted. A törvény is leírja, hogy az iskolába TILOS behozni a meleg propagandát! Törvénszegő akarsz lenni? Hm? Én nem akarlak feljelenteni, Isten ments, pedig megtehetném, de azt kell mondjam, hogy ha még egyszer ilyesmiről beszélgetsz a gyerekekkel, kénytelen leszek megszüntetni veled a szerződést. Gondolom, ezt te sem szeretnéd.

Sam csak ült és a sarokban álló szobanövényt bámulta, amikor megcsörrent a telefon. Amíg az igazgató telefonált, Sam úgy látta jónak, hogyha haza indul. Az iskola bejáratától balra egy öreg, húsos levelű diófa állt, aminek láttán Samre ismét rátört az éhség. Az esőtől nedves levelek zamatosak és ízletesek voltak. Sam nem bírta velük betelni. Úgy evett, mint egy muffinfüggő háziasszony az egyhetes lábőjt kúra után. Nem értette, hogyan bírta ki ennyi évet diófalevél nélkül. Csak falt, és falt, és falt. Közben az ablakokban zsongás támadt. Sam osztálya gyűlt össze és egymás cipőin taposva próbáltak hinni a szemüknek. Néhányan kezükkel tölcsért formáltak és valamit sugdostak a mellettük álló fülébe. De Sam nem törődött velük, csak falt tovább és élvezte az új ízeket.

VISSZATÉRŐ KÉRDÉSEK

Néha egy-egy buliban betalálnak a “kíváncsi” emberek, hallották, hogy hát én amolyan nemtelen vagyok.

Kérdéseket tesznek fel, tapogatóznak. Nem mondom volt már kedves tapasztalatom - de többnyire a valóságban kíváncsiságba burkolt ítélkezés van a kérdések mögött.

Miért nem borotválkozol?

Miért öltözl úgy mint egy férfi?

Milyen nemmel születted?

Milyen a szex?

Voltál már orvosnál vele?

A nőket szereted vagy a férfiakat?

Mindig tépelődöm, hogy reagáljak-e őszintén.

Miért érdekel milyen szőr van vagy nincs rajtam?

Miért zavar, hogy úgy öltözködöm ahogy?

Miért érdekel milyen genitáliám van?

Miért érdekel mit csinálok a genitáliámmal?

Éget és mar belül a kérdés:

Miért fontos, hogy kit szeretek? Hát nem lehet feltétel nélkül szeretni? Hát nem lehet az én dolgom, hogy mit teszek a testemmel és kit szeretek?

Nem kell a szőrös lábam megfogni, nem kell velem szexelni és nem fogok rád nyomulni, mert egy légtérben vagyunk, hát neked nem édesmindegy? Miért nem lehet békén hagyni?

Miért zavar a létezésem?

De aztán sosem teszem fel ezeket a kérdéseket, csak kitérő válaszokat adva elmosódom az emberek

között majd nehéz szívvel hazamegyek. Talán egyszer elég bátor leszek.
Férfiúról szólj nekem, Múza, ki sokfelé bolygott
Hosszú útja során tengernyi könnycseppet kiontott
Kettő évtizednyi fájdalmas vereségek után
Végre büszkén állhatott a legmagasabb hegy fokán

-Üdv a világunkban, Elpida, gyönyörű kislányom!
Bármilyen legyen, szeretlek, védelek, szavamat adom!-
Köszönt az anyja gyermekére, ahogy kézbe fogta
Felsíró csecsemőjét türelmesen nyugtatgatta

A kis falucskában Elpida lassan cseperedett
Már négyéves korában kapott hideget, meleget
A családjától és a falu többi gyermekétől
Hova is bújhatott volna a fájdalmak elől

-Sziasztok, fiúk–köszönt a szomszédokra Elpida
-Látom, az erdőbe tartotok. Mehetek-e én is oda?
-Nem–mondta az egyik fiú–Nem lánynak való világ
Eleshetsz, megsérülhetsz, arcodba csapódhat egy ág

A többiek bólogattak, majd aztán hozzá tették
-Egyébként is, kardozni fogunk, az nem lányos játék.
-Kérlek, vigyetek magatokkal–könyörgött Elpida
De, ha hallgattak volna rá, az lett volna a csoda

-Lányokkal nem játszunk–így szólt az egyik fiúgyermek
Elpida elkullogott, szemét elöntötték könnyek
Lányok sem játszották vele, őt furának tartották
Amiért nem érdekelték őt füzérek és ruhák

Inkább fát, sziklát mászott, erdőben, tengerben játszott
Szakadt, sáros ruhákban csinált magából bolondot
De felnőttektől is csak lányos játékokat kapott
Pedig kért rongybaba helyett falovat és fakardot

Két kirekesztett fiút mások gyengébbnek tartottak
Ketten játszottak, míg Elpidára rá nem találtak
Kölcsön adtak neki egy fakardot és csatába hívták
Csatatér volt az erdő ellenségeik a nagy fák

De, ahogy egy hőst csak is pár napig kényeztet Kirké
Úgy ezen szép délutánok sem tartottak örökké
Fiúkat harcba vitték, mikor kitörtek háborúk
Elpida egyedül maradt, többé nem hallott róluk
Sok év eltelt, mire Elpida újra fiút látott
Őszintén remélte, hogy találhat egy új barátot
Látta együtt játszani, szórakozni a kamasz fiúkat
Remélte, újra egy csapat fiú közé tartozhat

A fiúk örültek, hogy egy lány is velük tart néha
Elpidát mégis oly csalódás érte, mint még soha
Kényeztették, ahogy egyre többen szerettek bele
Udvaroltak, nem csak barátkozni akartak vele

Elpida pár év után otthagyta a társaságot
Hamis barátoktól, nem kívánt udvarlóktól futott
Megtanulta, hogy ő nem lehet egy a fiúk között
Bánatát viselni nem tudta, egy éjjel megszökött

Egy szikla bércén állt, alatta a tajtékzó tenger
Ahova a lezuhanást nem élte túl egy ember
És ahogy a levegőt megtöltötte egy hangos moraj
Egyszer csak a tenger szétnyílt, majd alatta a talaj

Alvilágból maga Hadész isten emelkedett fel
És így szólt—Életed fonálát te nem vágthatod el
A Móriák hatalmas gombolyagot fontak neked
ANDREAS! Neked hosszú, boldog életet kell élned!-

Ezzel Hadész eltűnt és a tenger tovább tajtékzott
Andreas újból érzett reményt, hitet, boldogságot
-Andreas vagyok, egy isten is megmondta nekem!
Mostantól nem Elpida, mától Andreas az én nevem!—

Falujába, hol ismerték, nem akart visszamenni
Túl jól tudta, hogy még anyja sem tudná elfogadni
Hisz sokszor hallotta már véleményét mindenkiről
Ki eltér a tradíciók elképzeléseitől

Nagyapja is szemébe mondta, még oly kicsi korában
Egy neméhez nem hű embert kitagadna azon nyomban
Legyen Akhilleusz, Szapphó, Kaineusz vagy bárki más
Andreas családjában őt nem érné támogatás

Andreas hát útnak eredt és Hermészhez imádkozott
Hogy találjon egy új, befogadó falut vagy várost
Vadállatokba, banditákba ne akadjon bele
És amíg férfias ruhát lop magának, ne bukjon le

Egy tört is lopott, ha szükség volt rá, azzal védte magát
Vadászatra használta, és levágta vele haját
Mellkasát leszorította, de ez kényelmetlen volt
Hangja sem lett sokkal mélyebb, bár oly sokat gyakorolt

Mire egy faluba beért, hosszú volt mögötte az út
A piacon egy gazda keresett segítő fiút
Az úr öreg volt, az árut nem tudta maga vinni
Saját két fia a városba költöztek tanulni

Andreas megszólította őt—Árva fiú vagyok
Segíthetek, ez az áru nekem nem nehéz, nem sok
Cserébe szállást és kevés elemózsiát kérnék
Elalszok én az állatok közt is, ezen ne múlják—

—Erről bizony szó sem lehet—felelte az idős úr
—Az állatok hangosak, a szalma kényelmetlen, szúr
Méltó szállást kapsz, ha tényleg segítségemre leszel
De szedj fel egy kis izmot, mielőtt egy szellő visz el!—

Andreas meg is szerezte a fizikai erőt
Mert az áru nehézsége nem rendítette meg őt
A tanyától a piacig emelkedő vezetett
Ezen húzta fel minden nap a szekeret

Mikor a gazda halászni ment, Andreas evezett
Hordta a patakról a vizet, kaszálta a fűvet
Szabadidejében kirándult és sziklákra mászott
Futott, íjjal, dárdával edzett és ruhában úszott

—Ha levetkőznéd a félnéked—szólt rá az öreg
—Az olimpián tied lehetne az arany serleg
De látom, hogy te még az úszást is ruhában teszed
Tán bántottak gyermekkorodban, vagy mi történt veled?—

Habár rettegett az öreg reakciójától, de
Andreas elmesélte, honnan jött, hogy került ide

Az idős úr szemrebbenés nélkül végighallgatta
Majd az ijedt, remegő fiú vállát megfogta

-A faluban láthattad a gyanús tekinteteket
Hátad mögött mindig mindenki engem kérdezgetett
Biztosan fiú-e az én új, szorgos segédem
És én erre mindig határozottan azt feleltem
Hogy mi van a tógája alatt, engem nem érdekel
A gyermek rendelkezik egy igaz férfi szívével
Egy szorgalmas, hálás fiú és egy valódi harcos
Szemében lángoló tűz egy férfiéval azonos—

Andreas ily boldogító szavakat még nem hallott
Sosem érzett még ekkora erőt és szabadságot
Így szólt—Hálásan köszönök mindent, mit adtál nekem
Holnap viszont egy hatalmas utazásra kell mennem

Az istenek is tudják, hogy Andreas az én nevem
Imámat mégsem hallotta meg még egyikőjük sem
Más út nincs, mint magam mászom meg az Olimposz hegyet
Akkor is, ha ember fia ilyet még soha nem tett

Mindenki megérdemelné, hogy önmaga lehessen
De a falu népe összeség mögöttem a téren
És mondd, hogy is találhatnék én magamnak egy társat
Ha testem miatt nem oszthatnám meg vele ágyamat

Már így sem kesergetem, de sokkal boldogabb lehetnék
Úgy lenne nekem igazán a fű zöld és az ég kék
Lelkembe bú, bánat soha többé nem furakodna
Ha nem csak lelkem, de testem is egy férfié volna—

A gazda bánatosan, együtt érzően bölintott
-Hozd ide nekem azt a két gyönyörű szép kecskét ott
Ha már búcsúznunk kell, legyen biztonságos az utad
Egyet Poszeidónnak, másikat Hermésznek áldozd

Hogy csöndes, nyugodt legyen a tenger, míg átkelsz rajta
És gyalogutadat ne állja vadállat, bandita!—
Könnyes szemekkel búcsúztak a rituálé után
Remélve, hogy az istenek védik Andreast útján

Reggel a fiú egy maga ácsolt tutajra állt fel
Az idős úr vízzel, elemózsiával látta el

És Andreas nekivágott a végtelen tengernek
Zsugorodtak, eltűntek a láthatáron szigetek

Hamarosan már egyetlen egy szigetet sem látott
De világosban a napot, éjjel a sok csillagot
Figyelve rendíthetetlenül evezett tutaján
Bár élelme már nem volt és vize is lassan fogytán

Meglátta a földet, de nem bírta már tovább teste
A víz hosszas hiányát, így elájult egyik este
Mikor újra kinyitotta a szemét, már a parton volt
Hogy került oda? Az emlékében egy fekete folt

Arra ébredt, hogy egy lány nagy vázából itatja őt
Meg is itta a nagy részét és vett pár mély levegőt
Kapott a lánytól egy kevés ételt útravalóul
Majd folytatta útját, rendíthetetlenül, makacsul

A parton sétálva eszegetett egy darab sajtot
És nézte, ahogy a tenger aznap vadul háborgott
Andreas egy istenséggel találkozott újfent
A hullámok közül nem más, mint Poszeidón megjelent

-Botor gyermek, fordulj vissza—szólalt meg haragosan—
Hidd el, ha tovább mész, nagyon megbánod hamarosan
Az áldozatért cserébe eddig megkíméltelek
De nem lesznek kegyesek az olimposzi istenek

A mi lakhelyünkre nem törhetsz csak be büntetlenül
És egy isten haragját semmi nem múlhatja felül
Hogyha tovább mész, keményen megfizeted ezt a bűnt—
Azzal Andreasnak szót sem hagyva, Poszeidón eltűnt

És, minthogyha csak falnak beszélt volna az istenség
Andreasnak továbbra is célja volt a magas ég
Nem törődve esővel, széllel, hideggel, meleggel
Gyalogolt, míg az Olimposz hegy lábát nem érte el

Ott aztán ételt, italt szerzett és egy napot pihent
Hogy eztán újult erővel tegye a lehetetlent
És ahogyan másnap hajnalban meglátta a napot
A hatalmas, megmászhatatlan hegynek nekivágott

Eleinte illatos fák közt, erdőben gyalogolt
De fentebb már nem volt más, csak néhány apró mohafolt
A levegő is lehűlt, ahogy magasabbra mászott
Fagyos kézzel gyengén fogott minden szikladarabot

Többször lejjebb bucskázott a rideg, fagyos köveken
Sebei ellenére tovább mászott a hidegben
Csak egy lépés kellett volna, hogy a kaput meglássa
És ezzel végleg megpecsételődjön az ő sorsa

De Hermész isten hálás volt a kecskeáldozatért
És Andreas előtt megjelent, új ajánlatot kért
-Mikor rád szólt, hallgatnod kellett volna Poszeidónra
Ide te nem jöhetsz föl, ez az istenek udvara

De kitartásod és áldozatod jutalmazhatom
Hiszen a kezemben van hozzá az erő, hatalom
Menj vissza az öreg gazdához és folytasd a munkád
És még egy kecskéért hatalmas jutalom vár majd rád—

Ezután Hermész eltűnt, Andreas meg jobbnak vélte
Nem kockáztatni, hisz fontos volt neki az élete
Elindult hát visszafelé a jéghideg sziklákon
És imádkozott, hogy meg ne csússzon, le ne zuhanjon

Hermész védte, így épségben érkezett a hegyről le
Aludt egyet, majd gyalogolt vissza, a tenger fele
Hol csak romjait találta hajdani tutájának
Melybe azóta befűrták magukat szúk, bogarak

De egyszer már megépítette, hát újra megtette
És a múltból tanulva több vizet vitt fedélzetre
Szerencséjére nem volt szél és tiszta volt az égbolt
Így hosszú útja tengeren békés, gondatlan volt

És amikor az öreg gazdával egymást meglátták
Szemeiket boldog örömkönnyek elárasztották
Majd miután Andreas a történekről beszámolt
Az öreg gazda tüzet gyújtott, bár már csak egy kecske volt

-Hogyha egy ilyen erős fiút boldognak láthatok
Az nekem több örömet okoz, mint a kecskesajtok

Áldozzuk fel hát őt is, majd meghálálod egy napon
A te boldogságod ne egy háziállaton múljon–

Már késő volt, mindent beburkolt az éjjeli sötét
Mire a két férfi együtt feláldozták a kecskét
És mikor Andreas fáradtan elterült az ágyán
Hamar el is aludt a hosszú kalandjai után

És másnap reggel, mikor felkelt, minden megváltozott
Még soha nem érzett ehhez fogható boldogságot
Végre, ahogy végignézett saját tükörképén
Büszkén mondhatta önmagára–Igen! Ez vagyok én!

CHILDE-NAK LENNI

Részlet

Scaramouche határozottan a legérdekesebb ember volt, akivel Childe életében összebarátkozott. Bevállalós volt, éles nyelvű, titokzatos és nem volt akkora balek, mint a mindenki más. Ő azért nála valamivel visszafogottabb volt, mert nem volt hol kiélnie magát, de szerencsére Scaramouche erről is gondoskodott neki azzal, hogy biztosra ment, hogy az összes buliba elvigye őt, ahova csak tudja. Aztán néha még ő is meglepődött, Childe mikre nem képes, neki viszont nagyon sok ilyen buliból nem sok maradt meg azon kívül, hogy borzasztó hányingere volt, de amíg Scaramouche ott volt, és vigyázott rá, és fogta a kezét, és simogatta a hátát, és megcsókolta, akkor igazából két másodpercnél huzamosabb ideig nem tudta érdekelni, majd ment is vissza csinálni, amit félbehagyott. Aztán egy éjjel, amikor nagyjából két hete jártak hivatalosan, Childe nagyon bepánikolt, mert akárhova nézett, nem látta Scaramouche-t, és eléggé megijedt attól is, hogy alkoholmérgezése van, mert kicsit túl sokat ivott, ráadásul egyáltalán semmit nem evett aznap, úgyhogy valami éjjel tizenegy és hajnali három között, görcsösen szorítva az éppen aktuális házigazda kanapéjának durva anyagát felhívta Zhonglit, miközben minden erejével azon volt, hogy ne hányja el magát beszéd közben. Elpanaszolta neki, hogy rémesen érzi magát, Scaramouche sehol, és "légyszi, légyszi gyere értem." Zhongli pedig kérdés nélkül érte ment, ahogy megkapta a ház címét, aztán Childe legjobb képessége szerint, a lehető leggyorsabban botorkált ki a kocsifelhajtóra, és küzdötte be magát a hátsó ülésre. Azt még sikerült felfognia, hogy Zhongli rákérdezett, hogy milyen volt a buli, de azt már nem tudja, hogy mit válaszolt neki pontosan. Az viszont a mai napig élénken van meg benne, hogy valahogy kicsúszott a száján, hogy járnak Scaramouche-sal, és ahogy ezt kimondta, nemes egyszerűséggel lehányta a két lába között a kárpitot. Élénk emlék az is, ahogy ezután összeszorult a gyomra, és odáig gyülemlt benne a pánik és a szorongás, hogy már nem tudott mit tenni, csak sírni. Ez biztosan egyfajta büntetés, egy égi jel, mert ezt nem szabadott volna senkinek se tudnia, sőt, meg se szabadott volna történnie, mert gusztustalan és mocskos és Zhongli fixen itt fogja hagyni az út szélén, most hogy ezt tudja. Tényleg, még az autóját is tönkretette.

Zhongli, bár megvoltak már a maga sejtései, azt szerette volna mondani, hogy köszöni, hogy elmondta, de amikor a visszapillantó tükörben látta, ahogy Childe a hasát szorítva és a homlokát az anyós ülésnek döntve zokog, úgy határozott, hogy okosabb döntés, ha nem viszi haza, főleg, ha továbbra is ilyen őszinte hangulatban lesz.

Úgyhogy Childe sokadjára is a kanapéján aludt, és miközben letörölte neki a hányást az arcáról, Childe többször is elmotyogta, hogy mennyire rettentően sajnálja az autót, mire Zhongli, a szokásos monoton, nyugodt hanghordozásával biztosította róla, hogy nem történt semmi. Aztán még a barátjához is gratulált.

Childe később megtudta, hogy Scaramouche vécézni ment, mire a barátja leidiótázta. És rájött arra is, hogy nem alkoholmérgezése volt, aminek amúgy a tüneteit se tudta, hanem pánikrohamot kapott.